

T R A F I K A

Predraga LUCIĆA

Domoljubni žrtvopis

Još nije utvrđen identitet uglađenoga gospodina u srednjim godinama, onizega rasta i ovečega domoljubnog napaljenja, koji je usred Splita zalio mokraćom dvije aktivistice Inicijative mladih za ljudska prava dok su na štandu u Marmontovoj ulici prikupljale potpise za REKOM. Stoga ćemo neznanoga junaka, koji je svoje patriotske sokove natočio u dvolitarsku plastičnu bocu Orangine, da bi ih potom prolio po djevojkama, prigodno nazvati imenom Biserko. Nećemo mu time nanijeti nikakvu duševnu bol, štoviše, bit će mu, nadajmo se, i čast da ga se oslovljava kao muškog parnjaka Biserke Legradić, one znamenite hrvatske popišulje koja se 2000. godine u mjestu Veljunu istočila po spomeniku žrtvama ustaškog terora, pa svoj čin opisivala i objašnjavala riječima koje bi vjerojatno potpisao i taj splitski piš-majstor, taj naš šjor Biserko: »Skinula sam gaće i popišala se po srpskom spomeniku. Ovo je Hrvatska: ako ja hoću pisati na bilo kojem dijelu Hrvatske, pisat ću. Ako je Hrvatska u pitanju, ponovno bih se pomokrila. Bijes i ogorčenje godinama su se skupljali u svima nama i to je normalna reakcija. Ne želim da mislite kako potičem genocid, ali ako Srbi žive u našoj domovini, moraju se tako i ponašati.«

Tko zna koliko se dugo šjor Biserko naljevao dežurnim pričama domoljubnih pipničara o »jugočetničkom REKOM-u«, o »zakletim neprijateljima Hrvatske i Hrvata« koji podupiru tu međudržavnu inicijativu što ima za cilj dokinuti sve turbopatriotske manipulacije ratnim žrtvama, te napokon utvrditi i objaviti činjenice o svim stradalima na svim zaraćenim stranama... Tko zna čije je sve priče o REKOM-u i Inicijativi mladih za ljudska prava šjor Biserko pio, od onih što ih je Vladimir Šeks cijedio kroz zube, preko onih što ih srite doajen rubrike »Greatest Shits« Mate Čavar pod imenom fantomske Hrvatske udruge za istinu i pravdu, pa sve do onih što se slijevaju niz portale na kojima popišmanjene gospode pozivaju hrvatske branitelje da ne suraduju s tim rekunističkim neprijateljem... I tko zna koliko se toga sirotome šjor Biserku nakupilo, prije nego što se odvažio olakšati dušu i mjehur, te učiniti svoj »Greatest Piss« i prionjeti ga splitskim ulicama...

Bilo bi stoga nepravedno odgovornost za domoljubni sadržaj te dvolitarske boce i za prostačko proljevanje djevojaka mokraćom pripisati samo šjor Biserku. Jer u tu su se bocu zapravo ispišali svi navedeni i nenavedeni pljuvači po REKOM-ovoj inicijativi, svi kojima nije stalo do pune istine o ratnim žrtvama, nego do očuvanja žrtvoslovnih mitova unutar nacionalno zapišanih teritorija, gdje se obeščasćuju i one žrtve u čiju se svetost manipulatori zaklinju dok mokre po tuđim grobovima. Mokraća kojom je ispunjena ta plastična boca ujedno je i kvintesencija banalnosti s kakvom nacionalisti gledaju na proljevanje krvi i s kakvom pristupaju svakome tko, poput ljudi iz REKOM-a, pokaže težnju za istinom.

A baš ta »težnja za istinom«, govorio je Danilo Kiš, jest »protivtežnja banalnosti koja je jednako nemoralna ako je potekla iz neznanja, kao i onda, pogotovu onda ako je potekla iz kukavičluka«. U Splitu se, evo, pokazalo